

μικρὰς δεσμίδας; Τίς οἶδεν. Ὅπως δὴποτε τοῦτο ἡμεῖς γινώσκουμεν, ὅτι ὁ δόκτωρ Ἑρασμος Οὐίλσον μετὰ μακρὰς καὶ ἐνδεδεχθεῖς παρατηρήσεις κατώρθωσε νὰ ὀρίσῃ κατὰ μέσον ὄρον τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐπὶ τῆς ἀνθρώπινης κεφαλῆς ὑπαρχουσῶν τριχῶν. Ὑπολογίζει λοιπὸν ὁ σοφὸς δόκτωρ ὅτι «ἡ κεφαλὴ καθ' ἕκαστον τετραγωνικὸν δάκτυλον περιέχει 1066 τρίχας.» Ὅθεν τῆς ὅλης κεφαλῆς ἐχούσης ἔκτασιν 120 περίπου τετραγωνικῶν δακτύλων, αἱ ἐπ' αὐτῆς ὑπάρχουσαι τρίχες εἶνε 127,920 κατὰ μέσον ὄρον!

Ἄλλ' ἐπιτραπήτω ἡμῖν νὰ ποιήσωμεν παρατηρήσεις τινὰς ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ τούτου, ὃν βεβαίως οὐδόλως ἀναλαμβάνομεν νὰ ἐξακριβώσωμεν καὶ ἐξετάσαντες ἀποδειξώμεν τὸ γνήσιον αὐτοῦ. Προφανῶς ὁ κ. Οὐίλσον δὲν ἀξιοῖ ὅτι ὁ ἀριθμὸς οὗτος ἀναφέρεται εἰς τοὺς ἀτυχεῖς ἐκείνους, (εἰς οὓς συγκαταλέγεται καὶ ὁ γράφων τὰς γραμμὰς ταύτας), οἵτινες πάσχουσιν ὑπὸ φαλακρότητος. Λυπηρὸν δὲ ὅτι ὁ σοφὸς ἀνὴρ δὲν διήρσεν τὰ ἀπεψιλωμένα κranία εἰς πολὺς κατηγορίας. Δότι τότε θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ὀρίσωμεν πότε ὁ ἀνθρώπος ὀφείλει νὰ λέγηται φαλακρός. Καὶ δὲν εἶνε καὶ εἰκόλον τοῦτο, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ ἐπομένου γνωστοτάτου σοφιστικῆς συλλογισμοῦ. Τουτέστι ὑποθέτω ὅτι ἔχετε καὶ τὰς 127,920 τρίχας σας ἔάν ἐγὼ ἀποσπᾶσω μίαν τῶν τριχῶν σας τούτων ἢ γείνητε φαλακρός; Ὅχι βεβαίως. Ἄλλ' ἐάν ἀποσπᾶσω καὶ δευτέραν; Πάλιν ὄχι, διότι οὐδεὶς εὐφρονῶν θὰ εἶπῃ ὅτι ἡ ἄλλειψις μιᾶς τριχῆς καθιστᾷ τὸν ἀνθρώπον φαλακρόν. Οὕτω δὲ δυνάμεθα νὰ προχωρήσωμεν, ἕως οὗ ἀποσπασθῇ καὶ ἡ τελευταία θριξὶς τῆς κεφαλῆς σας καὶ ὅμως νὰ μὴ δύναται τις νὰ σας ἀποκαλέσῃ φαλακρόν!

Ἐτέρα παρατήρησις. Εἰσὶ τινες χώραι, ἐν αἷς αἱ γυναῖκες μὴ εὐχαριστοῦμεναι εἰς τὸν στολισμὸν ὃν ἡ φύσις ταῖς ἔδωκε, καταφοροῦσι τὴν κεφαλὴν των διὰ κόμης ξένης. Βεβαίως δὲ ὅτι ἐν ταῖς χώραις ταύταις τὸ ἐμπόριον τῶν τριχῶν εἶνε ἀξιολογώτατον. Μήπως ὁ κύριος Οὐίλσον ἐποίησε τὰ πειράματά του ἐπὶ τοιούτων κranίων!

Οἱ παλαιοὶ Φράγχοι ὁσάκις ὑπέσχοντό τι ἀπέσπων τρίχα τῆς κεφαλῆς των καὶ τὴν ἔδιδον εἰς δεῖγμα τῆς ἀκριβοῦς ἐκτελέσεως τῆς ὑποσχέσεώς των. Διηγούνται δὲ ὅτι ἅγιός τις ἠλθέ ποτε εἰς τὴν αὐτὴν Χλωδοβίκου τοῦ βασιλέως τῶν Φράγκων, ὅστις ἀποσπᾶσας ἀπὸ τῆς κεφαλῆς του τρίχα, ἔδωκεν αὐτὴν εἰς τὸν ἅγιον ὡς τεκμήριον τῆς πρὸς αὐτὸν ὑπολήψεως καὶ τοῦ σεβασμοῦ του, κελεύσας ταῦτοχρόνως τοὺς αὐλικούς του ἵνα ποιήσωσι τὸ αὐτό, ὥστε ὁ ἅγιος ἐπανῆλθεν οἴκαδε φέρων φορτίον ὄλον τριχῶν καὶ χαίρων ἐπὶ τῇ δεξιώσει καὶ τῇ ἐξαιρέτῳ τιμῇ ἧς ἔτυχε παρὰ τοῦ βασιλέως καὶ

τῆς θεραπείας αὐτοῦ. Πρὸς δὲ τούτοις διηγούνται ὅτι πᾶς ἰκέτης ἀποσπῶν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς του τρίχα μίαν ἔδιδεν αὐτὴν εἰς τὸν ἀνθρώπον οὗ τὴν εὐνοίαν ἐθήρσει. Βεβαίως δὲ ὄντος ὅτι ἐν τισὶ χώραις οἱ ζητούντες καὶ ἰκετεύοντες εἶνε πλείστοι ὅσοι, δὲν νομίζετε εὐτυχίαν ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον τὸ ἔθιμον τοῦ ἀποσπᾶν καὶ μίαν τρίχα ἀνὰ πᾶσαν ἐπίσκεψιν, διότι οὕτω θὰ ἤλαττοῦτο πάρα πολὺ ὁ τοῦ κατὰ μέσον ὄρου ἀριθμὸς 127,920, δι' οὗ ὁ σοφὸς Ἑρασμος Οὐίλσον τοσοῦτον ἐπιτυχῶς ἐπροέκισε τὴν στατιστικὴν ἐπιστήμην;

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Πρὸς τὸν κ. Συντάκτην τῆς Ἑστίας.

Ἐν τῇ βιογραφίᾳ Ἀθανασίου Ψαλίδα, τῇ ἐν ἀρ. 167 τῆς Ἑστίας ὑπὸ τοῦ κ. Σ. Δ. Κρίνου δημοσιευθείσῃ, σημειοῦται ὅτι τὸ εἰς αὐτὸν ἀπονεμηθὲν τῇ ἐ' Ἰουνίου τοῦ αὐτοῦ ἀκαδημαϊκὸν πτυχίον, καὶ παρὰ τῷ βιογράφῳ αὐτοῦ σωζόμενον, εἶναι τὸ μόνον, ὅπερ ἐξεδόθη ἐπὶ ἄρχοντος τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας τοῦ λόρδου Γυιλφόρδου.

Τὸ ἔτος 1825 ἦν πράγματι τὸ δεύτερον ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας, ὡς καὶ ἐξ ἀπομνημονεύματος αὐτοῦ τοῦ βιογραφομένου ἀναφέρεται, ὅτι κατ' αὐτὸ παρεκλήθη παρὰ τοῦ ἄρχοντος διὰ τοῦ γραμματέως Λουσιανῶ ὅπως ἀναδειχθῆ διδάκτωρ τῆς φιλοσοφίας καὶ τοιοῦτος ἀνηγορεύθη. Ἄλλ' ὁ Ἀθ. Ψαλίδας οὐκ ἦν ὁ μόνος δι' ἀκαδημαϊκοῦ πτυχίου τιμηθεὶς ἐπὶ τῆς ἀρχοντίας τοῦ ἀειμνήστου Γυιλφόρδου, θανόντος περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ τετάρτου ἔτους ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας.

Ἐν ἀρ. 335 ἀπὸ 29 Μαΐου 1824 τῆς Ἐπισήμου Ἐφημερίδος τοῦ Ἰονίου Κράτους περιγράφονται λεπτομερῶς τὰ κατὰ τὴν ἐν Κερκύρα ἰδρυσιν τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας, καὶ ἰδίως ἡ λαμπρὰ τελετὴ τῶν ἐγκαινίων αὐτῆς, καθ' ἣν καὶ οἱ πρῶτοι ἀνηγορεύθησαν στεφανωθέντες καὶ πτυχίον λαβόντες θεολογίας, νομικῆς ἢ φιλοσοφίας. Ἐκ τῆς ἐφημερίδος ἐκείνης τῆς Κυβερνήσεως τὰ κατὰ τὴν ἐπίσημον αὐτὴν τελετὴν ἀκριβῶς ἐξετέθησαν ἐν τῇ ὑπὸ Ἀνδρέου Μ. Ἰδρωμένου διατριβῇ «περὶ τῆς ἐν ταῖς Ἰορλοῖς Νήσοις ἐκπαιδεύσεως ἀπὸ τῆς εἰς τοὺς Ἐρετοῦς ὑποταγῆς μέχρι τῆς ἐθνικῆς αὐτῶν ἀποκαταστάσεως (1386-1864)», ἧτις ἐν τῷ φιλολογικῷ συλλόγῳ Παρνασσῶ ἀναγνωσθεῖσα τὴν 19 Νοεμβρίου 1872 κατεχωρήσθη ἐν τῷ Ἀττικῷ Ἡμερολόγιῳ Ἐρ. Ἀσωπίου τοῦ 1874 ἔτους. Ἴδου πῶς τὰ κατὰ τὴν ἀξιολογούμενον ἐκείνην ἡμέραν ἐν αὐτῇ ἐξιστοροῦνται, ἀπαρραλλάκτως ὡς ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Ἰονίου Κυβερνήσεως περιγράφονται.

«Ἐπὶ αἰσθήματος βαθυτάτης εὐλαβείας καταλαμβάνομεθα νοερῶς παριστάμενοι εἰς τὴν ἐ-

πισημοτάτην ἐκείνην τελετήν, ἥτις ἐσήμανε τὴν ἐπιστροφὴν τῶν Μουσῶν εἰς τὰς ἀρχαίας ἐστίας, καὶ τῶν γραμμάτων τὴν ἀναγέννησιν ἐν Ἑλλάδι. Εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ ἐν τῷ παλαιῷ φρουρίῳ παλατιῷ, ἔνθα εἶχον συνέλθει ἀπὸ πρῶτας ἅπαντες οἱ ἐν τέλει καὶ οἱ πρόκριτοι τῶν πολιτῶν, προπορευομένων τριῶν βράδουχων, ὧν ὁ πρῶτος εἶχεν ἐπὶ τῆς βράδου χρυσοτευκτον γλαυκα, σύμβολον τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας, εἰσέρχονται οἱ καθηγηταὶ τῶν τεσσάρων σχολῶν, καὶ μετ' αὐτοὺς ὁ ἄρχων τῆς Ἀκαδημίας, οὗς ἀρχαιοπρεπῶς περιβέβλημένους ὑπεδέξατο ἐνθουσιῶν τὸ παρεστῶς πλῆθος (περιγραφή τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ ἱματισμοῦ). . . . Τὴν ἀκαδημαϊκὴν σύγκλητον συγχροτησάντων τοῦ ἄρχοντος καὶ τῶν ἡδη πανεπιστημιακῶν δίπλωμα ἔχοντων Ἀθανασίου Πολίτου καὶ Χριστοφόρου Φιλητᾶ, εἰσῆχθησαν διαδοχικῶς ὑπὸ τοῦ κοσμητόρου καὶ ἐστέφθησαν ἐπὶ θεολογία μὲν οἱ αἰδ. Ἀνδρ. Ἰδρωμένος καὶ Θεόκλ. Φαρμακίδης, ἐπὶ νομικῇ δὲ ὁ Σκῶτος Φραγκ. Βέλφουρ, καὶ ἐπὶ φιλοσοφίᾳ ὁ Ἰω. Καρανδηνός, ὁ Κωνσ. Ἀσώπιος, ὁ Νικ. Πίγκολης, ὁ Ἰάκ. Λουσιανός καὶ ὁ Γεώρ. Ἰωαννίδης. Μεθ' ὃ ὁ Χριστόφ. Φιλητᾶς ἀπήγγειλε λόγον, ἐν ᾧ εὐστόχως ἐξῆρε τὸ αἴσιον τῆς ἡμέρας μετὰ τσοσούτων αἰῶνων περιπετειᾶς καὶ ἔθνικα δυστυχήματα. Ἐπευφήμησεν ἡ ὁμήγουρις, καὶ τῇ προσκλήσει τοῦ ἄρχοντος οἱ πάντες μετέβησαν εἰς τὸν μητροπολιτικὸν ναὸν, ἔνθα δοξολογίας γενομένης ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ κλήρου ὁ Σ. Μητροπολίτης Κερκύρας Μακάριος κατὰλληλον ἀπήγγειλεν εὐχὴν καὶ κυλόγησε τὴν ἰδρυσιν τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας.»

Ἐν Κερκύρᾳ, τῇ 20 Μαρτίου 1879.

ΜΙΧΑΗΛ Σ. ΓΥΡΩΤΗΝΟΣ.

Υ. Γ. Παρὰ τῷ ἐπιστέλλοντι σωζομένου τοῦ πρώτου τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας διπλώματος ἐπισυνάπτεται τὸ ἀντίγραφον.

Ἄγαθὴ Τύχη

IONION ΚΡΑΤΟΣ

ΓΡΟΣΤΑΤΕΥΟΝΤΟΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ'.

Βασιλικῷ Ἀρμοσῷ Ὑψηλοτ. Προέδρ. τῆς Βουλῆς
Φεδερικῷ Ἀδάμ Μαρίνου Βέργια

Ἀρχοντος τῆς Ἀκαδημίας

ΦΕΔΕΡΙΚΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΓΥΙΑΦΟΡΑ

Δέδονται τῷ Ἀρχοντι καὶ τῷ Συνεδρίῳ τῆς Ἀκαδημίας τὸν αἰδεσιμώτατον ἱερέα Ἀνδρέαν Ἰδρωμένον, ἐπειδὴ ἀγαθὸς ἀνὴρ ἐγένετο, καὶ προθύμως καὶ φιλοτίμως ἐν τῷ δημοσίῳ τῆς Κερκύρας Γυμνασίῳ ἐν ἐπὶ εἴκοσιν ἔτη τοὺς νέους διετέλεσε διδάσκων, στεφανῶσαι αὐτὸν τῷ τῆς Θεολογίας στεφάνῳ κατὰ τὸν Νόμον, δοῦναι δ' αὐτῷ τὸ δίπλωμα τὸ δε τῆ σφραγίδι τῆς Ἀκαδημίας ἐσφραγισμένον.

Κερκύρα, ἔτους Σωτηρίου ΩΩΚΑ' Μαΐου κθ'.

ΓΥΙΑΦΟΡΑ (ἄρχων)

Ἰάκωβος Λουσιανός

Ἀρχιγραμματεὺς.

ΧΡΥΣΑΛΛΙΣ, ΨΥΧΗ

Ἔως ἐσφαλμένως μεταχειρίζονται τινὲς τὴν λέξιν χρυσαλλίδα, ἀντὶ ψυχῆς, διὰ τὸ τέλειον λεπιδόπτερον ἔντομον, τὸ κοινῶς καλούμενον πεταλοῦδα (papillon). Δέον νὰ περιστέλληται τοιαύτη κατάχρησις καὶ νὰ ὀρισθῇ ἀπαξ διὰ παντὸς ἡ ἐπιστημονικὴ ὀνοματολογία αὕτη, ἀφοῦ μάλιστα ἔχομεν πρὸς τοῦτο ἀλάνθαστον ὀδηγὸν τὸν ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΝ αὐτὸν, ὅστις, ἐν τῇ *Περὶ ζῶων ἱστορ.* V, 17, 4 περιγράφει σαφέστατα τὰς μεταμορφώσεις τῶν λεπιδόπτέρων ἔντομων οὕτω: «Γίγνονται δὲ αἱ μὲν καλούμεναι ψυχαὶ ἐκ τῶν καμπῶν· αἱ δὲ γίγνονται ἐπὶ τῶν φύλλων τῶν χλωρῶν, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῆς βράβανου, ἣν καλοῦσιν τινες κράμβην, πρῶτον μὲν ἔλαττον κέγγρου, εἶτα μικροὶ σκόληκες αὐξανόμενοι, ἔπειτα ἐν τρισὶν ἡμέραις κάμπαι μικραὶ, μετὰ δὲ ταῦτα αὐξηθεῖσαι ἀκινήτουσι καὶ μεταβάλλουσι τὴν μορφήν, καὶ καλοῦνται χρυσαλλίδες, καὶ σκληρὸν ἔχουσι τὸ κέλυφος, ἀπτομένου δὲ κινουῦνται. Προσέχονται δὲ πόροι ἀραχνιώδεις, οὔτε στόμα ἔχουσαι οὔτε ἄλλο τῶν μορίων διάδηλον οὐδὲν· χρόνον δὲ οὐ πολλοῦ διεληθόντος περιρρόγηνται τὸ κέλυφος καὶ ἐκπέταται ἐξ αὐτῶν πτερωτὰ ζῶα, ἃς καλοῦμεν ΨΥΧΑΣ.» Ὅθεν λοιπόν:

σκόληξ—σκόληκι—κάμπη μικρά—vers.

κάμπη—σκόληκι—chenille ou larve—raupe (γερμανιστί).

χρυσαλλίς—κουκουλί—νυλί (εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος)—cocoon—puppe (γερμανιστί).

ψυχή—πεταλοῦδα—τέλειον λεπιδόπτερον—papillon—schmetterling (γερμανιστί)—butterfly (ἀγγλιστί).

Ἐν Ἀθήναις, Ἀπρίλιος 1879.

ΧΕΛΔΡΑΪΚ.

ΣΦΥΓΜΟΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Ἡ «Ἐπιστημονικὴ Ἀνταπόκρισις» περιέχει περιεργὸν σύγκρισιν τῆς κινήσεως τοῦ αἵματος τῶν διαφόρων ζώων. Παράδοξον δ' ὄντως εἶνε καὶ πολλὰς περὶ τοῦ πράγματος σκέψεις ἡδύνατο νὰ κάμῃ τις βλέπων ὅτι ἐν τῇ κλίμακι ταύτῃ κατέχει τὴν πρώτην τάξιν ὁ γύψ, ἐν ᾧ ὁ ἐλέφας οὐδὲ κἄν ὑπάρχει κατατεταγμένος. Ἰδοὺ δὲ ὁ κατάλογος:

Γύψ 150 σφύξεις κατὰ λεπτόν.—Ὄρνις 140.—Γαῖνα 132.—Ποντικὸς 120.—Χὴν 110.—Ἄετὸς 100.—Τίγρις 96.—Βάτραχος 80.—Ψυχὴ (πεταλοῦδα) 60.—Καραβὶς 60.—Πιθηκος 48.—Λύκος 45.—Ὄνος 42.—Ἴππος 40.—Ἄρκτος 38.—Κάμπη 36.

Μεγάλα τε καὶ μικρά, εἴτε ἄγρια εἴτε κατοικίδια, συγκαταλέγονται ἄνευ τινος τάξεως καὶ πρωτεῖων ἐν τῷ καταλόγῳ τούτῳ, ὁ δὲ ἄνθρωπος ὀφείλει ἐνίοτε νὰ ὑποχωρῇ καὶ πρὸ τῶν ἥκιστα ἐπιβλαβῶν ζώων.

Κ^α Ε^{**}